

Kate Forster

Stapelgek...

op hem en op hoge hakken

ISBN 978-90-225-5280-3
ISBN 978-94-6023-771-3 (e-boek)
NUR 285

Oorspronkelijke titel: *Head over High Heels*

Vertaling: Gail Trouw

Omslagontwerp: Stephanie Spartels en DPS design & prepress
services, Amsterdam

Omslagbeeld: Hardie Grant Egmont

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 by Kate Forster

First published by Hardie Grant Egmont, Australia.

All rights reserved, including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Lyssa's uiterlijk had altijd de aandacht getrokken – ze werd vaak 'exotisch' of 'opvallend' genoemd. En toch werd er in haar eigen buurt gemompeld dat ze niet donker genoeg was.

Dat vond Lyssa altijd vreemd, want de buitenwijk waar ze woonde was een mengelmoes van nationaliteiten. Je kon in de ene winkel een dampende kom Vietnamese noedelsoep krijgen, en vlak daarnaast Nigeriaanse kip jollof. En op elke hoek zat een 7-Eleven. Maar altijd als ze over straat liep in de buurt van haar huis, zag ze de vreemde blikken en hoorde ze de oudere vrouwen over haar fluisteren. Ze was niet donker genoeg, dat vonden ze zelfs in haar eigen buurt.

Lyssa was lang en dun en had een koffiëleurige huid, blauwe ogen en warrige krulletjes. Ze zag er inderdaad anders uit dan anderen, maar dat had ze nooit als een voordeel beschouwd. Haar enkels waren te dun, haar benen te lang, ze was veel te groot en daar kwam nog bij dat ze bijna geen borsten had. Maar ze had in elk geval een kont – of zoals haar beste vriendin Emily het noemde: een *ghetto booty*.

Terwijl ze de frisse ochtendlucht in stapte, keek ze vlug hoe laat het was. Ze verschoof de rugzak op haar schouder. De len-

te kwam eraan, en daarmee naderde ook het eind van de middelbare school.

Goddank, dacht ze terwijl ze op haar te krappe schoolshoenen naar de bushalte liep. Ze was maar al te blij dat ze het laatste jaar kon afsluiten. De lesstof kende ze vanbuiten, misschien zelfs wel beter dan sommige leraren. Studeren was zo ongeveer het enige wat ze deed.

Bij de bushalte knikte Lyssa naar de jongens aan de overkant van de straat – Saïd met zijn vrienden. Ze stonden in een kringetje te ouwehoeren. Ze probeerden te rappen en deelden af en toe een karatetrap aan elkaar uit.

In deze buurt probeerde iedereen iemand te zijn. In Flemington was meer ambitie te vinden dan op heel haar chique privéschool bij elkaar. De Arabische jongens met hun snapbackpetjes en Nike-schoenen die Jay-Z probeerden na te doen; de zwarte jongens in hun nep-NBA-shirts die hun basketbaldromen probeerden waar te maken in de Australische migrantenwijken.

Lyssa had ergens gelezen dat de tweede generatie migranten en vluchtelingen altijd de succesvolste was. Mensen van de eerste generatie brachten hun tijd door in vluchtelingencentra of -kampen, wachtend op een visum. Zij moesten leren omgaan met hoe verschrikkelijk het was om alles wat ze ooit gekend hadden achter zich te laten. Ze namen genoeg met flutbaantjes zodat hun kinderen de kans kregen iets van het leven te maken. Sommigen, zoals Saïd, dachten dat alleen in dit land wonen al genoeg was om succesvol te zijn en hadden geen begrip of waardering voor de offers die hun ouders hadden gebracht door opnieuw te beginnen in een vreemd land. Maar Lyssa wist wat hard werken was.

Op de basisschool had Lyssa altijd met de jongens gespeeld – sporten, hardlopen, gekke zelfbedachte spelletjes doen. Ze

kon harder rennen dan zij allemaal en bovendien was ze langer en slimmer.

Misschien was dat de reden dat de jongens nooit iets hadden gezegd over haar huidskleur. Op de basisschool werd Lyssa het ergst gepest door de meisjes. Dan zeiden ze dat ze onder de douche moest om het vuil van haar huid te wassen. Ze was heus niet het enige donkere meisje op school, maar ze moesten altijd haar hebben.

Saïd zwaaide naar Lyssa vanaf de bushalte aan de overkant en ze zwaaide glimlachend terug. Hij had altijd een beetje op haar en Andre gepast, en dat was ze nooit vergeten. Zij en Saïd konden het nog steeds goed met elkaar vinden, maar ze deden geen dingen meer samen. Haar ouders vonden het eigenlijk maar niets als ze met jongens optrok.

De bus van de jongens kwam aangereden en ze stapten in. Lyssa bleef in haar eentje achter in de ochtendzon, wachtend op haar eigen bus. De kinderen uit de buurt gingen de ene kant op, en zij de andere. Ze had altijd geweten dat het zo zou lopen als ze goed genoeg haar best deed.

Lyssa nam de bus naar de stad, en terwijl ze op de brug op Emily wachtte, keek ze naar de rivier die onder haar door stroomde. Al zolang ze vriendinnen waren hadden ze een vaste routine: afspreken bij de brug, koffie halen en dan met de tram naar school.

Op het eerste gezicht was Emily een supernerd. Ze was half Vietnamees en half Australisch, droeg een bril, was voorzitter van het debatteam en ze was ongelooflijk goed in programmeren. Maar wat maar weinig mensen over Emily wisten, was dat ze in het weekend drumde in een meiden-metalband. En ze was de beste leugenaar die Lyssa ooit had gekend. Ze kon perfect liegen; haar leugens waren specifiek en gedetailleerd, en ze bevatten altijd een fractie van de waarheid.

Lyssa hoefde nooit te liegen, want ze had geen leven. Elk moment dat ze niet sliep, was ze aan het studeren of paste ze op Andre. Mijn tijd komt nog wel, hield ze zichzelf voor als ze meisjes op school hoorde praten over feestjes en jongens. Zij hadden er geen benul van hoe het was om zorgen te hebben.

Soms leek het alsof dat het enige was wat Lyssa deed: zich zorgen maken en stressen.

‘Hoi,’ zei Emily, die achter Lyssa opdook.

Het viel Lyssa op dat de rok van Emily’s schooluniform te kort was. Ze had haar moeder er vast van overtuigd om geen nieuwe meer te kopen, zo vlak voor het einde van het schooljaar. Net als bij Lyssa hadden ze het bij Emily thuis niet breed. Maar dan nog, Lyssa wist zeker dat haar ouders haar nooit in zo’n kort uniformrokje zouden laten rondlopen. Ondanks haar lange benen viel Lyssa’s rok heel keurig tot op haar knieën.

‘Hoi,’ zei Lyssa, en ze omhelsde Emily. ‘Hoe was je vakantie?’

‘O, gewoon.’ Emily haalde één oordopje uit haar oor. Lyssa kon de punkmuziek eruit horen schetteren. ‘Eindeloos loempia’s en *san choy bow* geserveerd. Gestudeerd. Een beetje gedrumd. En meer van hetzelfde. En jij?’

‘Waarom hebben jullie *san choy bow* op de kaart staan in een Vietnamees restaurant? Dat is toch Chinees?’ vroeg Lyssa.

‘Yep, maar we doen nu Aziatische fusie. Maleisisch, Chinees en Vietnamees. En we hebben zelfs sushi op het menu, alsof heel Azië hetzelfde is. Mijn oma vindt het verschrikkelijk.’

Lyssa begon te grinniken. Samen liepen ze naar het stalletje bij de tramhalte waar je koffie kon kopen. ‘Mijn vakantie was net als die van jou, maar dan zonder drummen en Aziatische fusie. Op Andre gepast. Gestudeerd. Folders rondgebracht. Andre. Folders. En nog meer gestudeerd.’

Ze bestelden koffie en wachtten in het zonnetje op de stoep terwijl ze naar de mensen keken die voorbijliepen. Lyssa vond het fijn om in de stad te zijn. Ze hield van de drukte en de doelgerichtheid die mensen uitstraalden, op weg naar alle belangrijke dingen die ze te doen hadden.

Op haar telefoon bekeek ze het lesrooster. 'Ik kan niet wachten tot dit jaar voorbij is.'

'Ik ook niet! Ik haat Henslow,' zei Emily hevig knikkend. 'Ik werd al niet goed toen ik vanmorgen dat uniform moest aantrekken.'

Toen ze hun koffie hadden gekregen liepen ze snel naar de tram, die ratelend aan kwam rijden.

'Pardon,' zei Emily, terwijl ze zich door de mensenmenigte heen drong om in te stappen. Lyssa kwam vlak achter haar aan.

Ze lieten hun tas op de grond vallen. Lyssa pakte de lus boven haar hoofd en zwaaide heen en weer toen de tram schokkend in beweging kwam. Emily hield de stang naast haar vast en kletste onafgebroken over de grootste ergernis in haar leven: haar jongere zusje.

'Ik was zo kwaad. Ik bedoel, wie doet dat nou? Het is zo'n verwend kreng, ze wist dat ik die jurk aan wilde.'

Lyssa knikte, terwijl ze zich afvroeg of Andre zijn ontbijt wel opgegeten had. Ze had hem aan de keukentafel achtergelaten en haar moeder had nog in bed gelegen. Meestal at hij wel wat brood, maar je moest hem altijd aansporen om alles op te eten. Als er niemand in de keuken was dronk hij alle melk op, zo uit het pak, en liet hij de koelkastdeur openstaan, waarna hij het lege pak op de vloer smet. En als de voordeur niet op slot was...

'Ik denk echt dat ik soricide ga plegen,' zei Emily. Ze wachtte op Lyssa's reactie. 'Luister je wel?' Emily boog zich naar haar toe en prikte met haar vinger in Lyssa's buik.

‘Au! Ja, je wilt je zusje vermoorden. Maar het is niet de moeite waard, noch de jaren gevangenisstraf die je ervoor zult krijgen. Ze pikt jouw spullen omdat jij slim bent en zij niet, dat is alles.’

‘Ze is wel slim. Maar gewoon niet zo’n supernerd-schoonheid als ik,’ antwoordde Emily, en ze fladderde met haar wimpers.

‘Weet ze dat jij dat vindt?’ vroeg Lyssa terwijl de tram tot stilstand kwam en ze hun schoolspullen oppakten.

‘Neuh, dat zou ik haar nooit vertellen. Dan wordt ze nog onuitstaanbaarder.’ Ze sprongen de tram uit. ‘Ik vertel mensen nooit wat ik goed vind aan ze,’ voegde ze eraan toe, ‘alleen wat ze aan zichzelf moeten verbeteren.’

Lyssa lachte terwijl ze de drukke weg overstaken en door het smeedijzeren sierhek van Henslow liepen.

‘En we zijn weer op Zweinstein. Maar in plaats van heksen hebben we hier trollen!’ zei Emily toen haar blik op Bella Conyers viel, het blonde verwendende nest uit hun jaar.

Ze zaten nu al zes jaar bij Bella op school, maar hadden geen van beiden ooit echt met haar gepraat. Als je geen deel uitmaakte van Bella’s klikje, dan bestond je niet – behalve als onderwerp van de denigrerende opmerkingen die je naar je hoofd geslingerd kreeg als je langs ze liep.

Lyssa hoorde Bella’s nasale stem al van ver. ‘Ik bedoel, ik heb alles bij elkaar gejankt, maar mijn ouders snaptten er nog steeds niks van,’ verkondigde Bella aan haar bewonderende fans. ‘Ik zei: “Niemand, maar dan ook níemand gaat nog naar Vail. Iedereen gaat nu skiën in Japan.”’

Lyssa wierp een blik op Emily, die heel serieus keek, alsof ze het ermee eens was. Lyssa moest haar lachen inhouden.

‘En toen heb ik gewoon gewéígerd om mee te gaan. Ik was net een demonstrant, weet je wel, net als die Occupy-mensen in New York. Het was echt heel heftig.’

Haar fans knikten en Lyssa rolde met haar ogen naar Emily, die nu deed alsof ze kokhalsde.

‘Dus daarna snapten ze het helemaal en zijn we naar Haku-ba gegaan. Het was geweldig,’ voegde Bella eraan toe, en ze gooide haar lokken vol highlights naar achteren.

Lyssa keek naar Bella’s haar, dat over haar rug golfde. Hoe zou het zijn om zulk haar te hebben? vroeg ze zich af.

Ze was aan het sparen om haar eigen haar te laten ontkroezelen, een behandeling die ruim driehonderd dollar kostte. Met het miezerige loontje dat ze verdiende met folders rondbrengen voor de drogist en het beetje geld dat ze soms kreeg omdat ze haar ouders hielp, zou ze het kunnen betalen... over een jaar of zeven.

Maar over zeven jaar zou ze dokter zijn. Ver weg van Bella en haar krengerige vriendinnen. Haar haar zou altijd ontkroesd zijn en ze zou genoeg geld hebben om haar ouders en Andre een beter leven te geven. De tijd kon niet snel genoeg voorbijgaan wat haar betrof.

Emily begon achter Bella’s rug skibewegingen te maken en Lyssa schaterde het uit.

Bella draaide zich om en zag nog net het laatste stukje van Emily’s opvoering. ‘Sta je me belachelijk te maken?’ vroeg ze scherp.

Emily liet zich niet makkelijk intimideren, een eigenschap die ze van haar moeder had, die dag en nacht zwarte lipliner en een rode zijden Chinese jurk droeg. Lyssa vond vroeger altijd dat Emily’s moeder eruitzag als een draak, en doordat ze zo hard brulde in het restaurant van de familie werd ze zowel gevreesd als gerespecteerd. Lyssa hoefde het niet voor Emily op te nemen. Zo moeder zo dochter.

‘Ja, dat was ik inderdaad aan het doen,’ zei Emily. Ze lachte opgewekt en trok haar piepkleine neusje op.

‘Je bent een bitch,’ zei Bella terwijl ze nijdig haar armen over elkaar sloeg en Emily van top tot teen opnam.

‘Weet ik,’ zei Emily liefjes. ‘Ik blink uit in een hoop dingen, en een bitch zijn is daar een van. Fijn dat je het opmerkt, Bella, het betekent heel veel voor me dat jij dat zegt.’

‘Het was niet als compliment bedoeld,’ snauwde Bella. Haar vriendinnen stonden als achtergronddanseressen om haar heen. Lyssa verwachtte dat ze elk moment in een Taylor Swift-medley konden uitbarsten.

‘Prima joh,’ zei Emily met een lachje. ‘Kom, Lyssa, we gaan.’

Bella ging pal voor haar staan. ‘Zit je ergens mee of zo?’ vroeg ze terwijl ze haar omgebouwde neus optrok. ‘Waarom doe je altijd zo gemeen?’

‘Gemeen, ik?’ Emily snoof minachtend.

‘Je bent heus niet beter dan ik, alleen maar omdat je toevallig slim bent,’ zei Bella.

Emily haalde haar schouders op. ‘Heb ik ooit iets gemeens tegen je gezegd, Bella? Help me even, ik kan het me niet herinneren.’

‘Het is je houding,’ zei Bella, en ze ging zachter praten. ‘Je denkt dat je slimmer bent dan wij.’

‘Ik ben ook slimmer dan jullie,’ zei Emily zonder enige arrogantie. Lyssa wist dat Emily gelijk had, maar ze zei niks. Zij had hier niets mee te maken. Tenminste, nog niet.

‘Wat ben je toch een opschepper,’ zei Bella honend.

‘Jij bent pretentieuus.’ Emily wendde zich tot Lyssa en fluisterde hoorbaar: ‘Ik denk niet dat ze weet wat dat betekent.’

Kwaad keken ze elkaar aan en Lyssa zag Bella’s mond verstrakken. ‘Ik kan er ook niks aan doen dat ik rijk ben.’

‘Nee, dat klopt, maar je kunt er wel wat minder over opscheppen,’ zei Emily. ‘En trouwens, dat geld is van je ouders,

niet van jou. JIJ HEBT HET NIET VERDIEND!’ schreeuwde ze Bella in het gezicht.

‘Ben je soms jaloers omdat jouw ouders bootvluchtelingen zijn?’ vroeg Bella met een pruilmondje.

Emily’s ogen vonkten. Ze keek naar Lyssa. ‘Ik zou er echt gevangenisstraf voor overhebben om die trut te vermoorden. Alsjeblieft, hou me niet tegen.’ Ze strekte haar vingers en liet haar knokkels kraken, zoals ze altijd deed voordat ze ging drummen.

Lyssa voelde een glimlach opkomen. Emily maakte het leven op Henslow draaglijk. Zonder haar had ze het vast nooit volgehouden al die jaren.

Bella deed een stap bij Emily vandaan. ‘Waag het niet om me te bedreigen,’ beet ze haar toe, en ze raakte haar neus aan.

Iedereen wist dat Bella in de zomervakantie wat aan haar neus had laten doen, hoewel ze zelf beweerde dat ze aan haar bijholte was geopereerd. En sindsdien had Bella alle contact-sporten vermeden, en tot nu toe ook vechtpartijen.

Emily wiebelde wat heen en weer en keek Lyssa aan. ‘Ik weet het niet. Wat denk jij, Lys? Bedreig ik haar?’

Het was verleidelijk om Emily de perfecte Bella met haar perfecte neus tot pulp te laten slaan, maar ze hadden nu bijna hun diploma, en het laatste wat Lyssa kon gebruiken was om van school getrapt te worden. Ze legde haar hand op Emily’s schouder. ‘Kom op, Em, we gaan. Ze is het niet waard.’

Bella stak haar hand uit om hen tegen te houden. ‘Pardón? Ik ben het niet waard?’ Bella wierp een blik achterom naar haar vriendinnen en keek toen minachtend naar Lyssa. ‘Ik zou die taxi van je vader kunnen kopen voor twintig dollar en een blikje cola, verwaande trut. Wat een grap.’

Emily verstijfde, en even overwoog Lyssa om haar Bella alsnog op haar neus te laten meppen, maar ze onderdrukte haar

woede en mompelde: ‘Laat maar, Em.’

Bella deed een stap naar Emily toe. Kennelijk kreeg ze nieuwe moed nu Lyssa probeerde de boel te sussen. ‘Als je me nog één keer bedreigt, zorg ik dat je van school getrapt wordt. Mijn vader zit in het bestuur.’

Emily boog zich naar Bella toe. Echte neus tegen nepneus, dacht Lyssa. Ze barstte bijna in lachen uit, hoewel het nu uit de hand dreigde te lopen.

‘Deze school heeft mij en alle anderen met een studiebeurs nodig,’ zei Emily. ‘De afgelopen vijf jaar zijn alle goede cijfers behaald door leerlingen met een beurs. Dus kom maar op, Bella, of flikker een eind op, nepbitch die je bent.’

Bella perste haar lippen op elkaar en deed een stap naar achteren.

Lyssa hief haar kin op en liep achter Emily aan door een zee van blond haar. Maar toen mompelde een van de meisjes een woord dat haar deed verstijven.

Lyssa draaide zich naar hen om en richtte zich in haar volle lengte op. Ze keek de knappe meisjes recht in hun witte gezicht.

‘Ik hoorde wel wat je zei, en ik vind het absoluut niet erg om een neger te zijn. Ik ben tenminste niet dom. Ik ga medicijnen studeren, en het beste waar jullie racistische bimbo’s op kunnen hopen is de vróúw van een arts te worden. Dus ik stel voor dat jullie me voortaan “dókter neger” noemen.’

En toen liep ze naar het lokaal, en was een stomverbaasde Emily voor de verandering degene die háár volgde.